

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 4
Oktober 1916

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 80 øre for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

9. aarg.

Til en ven.

*Herre Jesus, vil du ikke være
alt for mig, naar veiene er svære,
naar min sjæl skal lutres gjennom ilden,
vil du da ei lædske mig av kilden,
give mig en liten forsmak paa
saligheten jeg engang skal naa.
Naar jeg har dig fuldt og helt i eie,
tændes lys kun over dine veie.*

*Herre Jesus, vil du mig ei lære
alltid takkende mit kors at bære,
hvor du fører viser du og vei,
lær mig, Herre, blindt at følge dig.
Du kan løfte for mig taakesløret,
og naar du, min mester, ikke gjør det,
er det jo fordi du ene vet
veien til den store herlighet.*

*Lær mig, Herre, da at stille vandre,
mens du deler prisen ut til andre,
glædes ved at de kan fanen bære,
være med i kampen til din ære,
og naar hjertet brænder selv av længsel
efter dig at tjene fra sit fængsel,
hvisk du til mig, der er skjulte seire
vi i himmerike først skal feire.*

*Du os leder gjennom alt det dunkle,
at som lys vi klarere skal funkle,*

*brænde ene kun for hvad er Guds,
naar du atter tænder lampens blus.*

*Herre Jesus, vi i dine arme hvile trygt,
trods vredeølger larme
du os bærer gjennom mørke vande,
kun til renere ukjendte strande.*

Emsy Collet.

Hilsen til de kjære K. M. A. søstre i Kristiania.

Naar jeg ser tilbake paa, hvad den nu svundne sommer har bragt mig, da staar dagene i Kristiania som et lyst og klart minde, og jeg føler trang til at sende en varm tak til alle de kjære venner, som der mødte mig med saa megen gjestfrihet og kjærlighet, hvilket blev mig et nyt bevis paa, at vi K. M. A. foreninger i Norden er knyttet til hverandre med sterke baand, som har stor betydning for os alle. Det har altid været en styrke og opmuntring, naar vi i de svundne aar er kommen sammen, hvad enten det har været ved de større konferenser eller vi enkeltvis har besøkt hinanden, vi føler da, at vi er utsprungne av den samme rot og arbeider mot det samme maal, og hvor maa man ikke nu i vor tid glæde sig

over hvert et baand, som endnu kan holde fra land til land, mens saa mange er bristet og sønderrevne ved virkningen av den sørgelige verdenskrig til ubodelig skade for arbeidet i Guds rike. La os derfor takke Herren for hver gang vi her i Nordens lande kan møtes paa den gamle grund og om de store fælles interesser, ti selv om forholdene kan være litt anderledes i de forskjellige lande, saa har vi dog fra moderstammen i Sverrig, der gjennem bøn fik os andre med, mottat det samme grundpræg; og bestaar dette ikke for det første deri, at vi alle ønsker at bønnen maa være den bærende kraft i vort arbeide, ved hvilken vi baade selv beredes til rette missionsarbeidere og gavner vor sak utadtil, dernæst har Herren i sin naade givet os en fælles forstaaelse av at ogsaa helliggjørelseslivet maa være bakgrunden for alt arbeide i Guds rike og at veksten i dette indre liv bestemmes av den troestilling vi indtar overfor Guds rike løfter, der forjetter os, at hans kraft fuldkommes i vor skrøpeligheit og at vor tro er den seier, der overvinder verden. Dette giver os frimodighet til at gaa fremad i sluttet trop, fordi vor Herre og konge gaar foran og bereder veien. Som kvinder trenger vi netop til det der er hemmeligheten i Gudslivet nemlig i at bæres frem paa sterke arme og overgive sig i tro til ham, der har al magt i himlen og paa jorden og derfor ogsaa siger til os hans smaa venner: «Uten mig kan I slet intet gjøre».

Maa vor store Frelser herigjennem gjøre os til sterke, fromme kvinder, som stiller os til hans raadighet og venter paa hans vink for at bli brukte av ham overfor de opgaver, han viser os og lægger hen til os hans navn til ære.

Olga Schaffalitzky.

*

Det var en glæde at faa denne hilsen fra baronesse Schaffalitzky! Flere av vore K. M. A. søstre er nok enige med mig i at vi har mottat meget fra hende ved samværet i sommer; selve opholdet i Kristiania blev kort, men en del av vennerne fik dog lære hende at kjende ved møtet hos frk. ne Timme paa Bestum. Her betonedede hun særlig hvordan K. M. A.'s gjerning i Danmark er baseret paa bøn og ogsaa hvordan Herren i sin naade hadde lat mange i K. M. A. faa øinene op for frigjørelsen i Jesus Kristus, for vekst og helliggjørelse. Vi kjender dansk og norsk K. M. A. er blit endnu nærmere knyttet sammen.

Der er styrke i det hellige samfund; det er en gave fra Gud. Vi kan alle være med at fremme aandens samfund blandt Guds barn. —

Der er opstaat en tanke paa, om vi ikke en anden sommer kunde møtes med danske og kanske ogsaa svenske K. M. A. søstre paa et vakkert sted i Norge og lære hverandre at kjende og have gjensidig utbytte av samværet.

Om nogen hadde forslag eller uttalelser i denne anledning, var det kjært at faa dem til K. M. A.'s kontor i Kristiania. Og nu efter ferien i sommer skal vi igjen ta fat hver paa vort arbeide. Maatte vi hvor vi færdes være sjælevindere — i skolerne, i hjemmene, blandt de gamle, blandt de unge. Maatte vi selv til alle tider drikke av kilden, saa der kunde rinde levende vandstrømme fra vort liv.

Hjertelig hilsen med Joh. 7, 37. 38.

Marie Anker.

Uten at hvetekornet falder i jorden og dør —.

(Fortsættelse av pastor Fibigers prædiken).

Den danske prest har ret som sier: «Fra korset utgaar den største dragende magt, og det er til korset den fører. Det var den opreisning, Faderen ga sin søn. Hver gang et menneske i syndenød bøier sig for korset, bekjender menneskeslegten igjennem det menneskes mund sin brøde og sin uret overfor den korsfæstede». («Tvil og Tro», s. 325.)

Og der vil han ogsaa dra os hen ved sit dype ord om hvetekornet.

Ti ogsaa hos os, hos hver især, er der noget, der maa dø, hvetekornets lov maa opfyldes ogsaa i os, ellers kan vi ikke bære frugt til det evige liv. «Det vet hvert eneste lille frø, for ret at leve maa først det dø».

Den grundlov Jesus uttaler i dette ord gjælder ikke alene ham selv; men ogsaa *hvert enkelt Guds barn*. Derfor foier han ogsaa til: «*Den, som elsker sit liv, skal miste det, og den, som hater sit liv i denne verden, skal bevare det til evig liv. Om nogen tjener mig, han følger mig, og hvor jeg er, skal ogsaa min tjener være, om nogen tjener mig, ham skal Faderen ære*». Med disse ord om lydighet, lidelse og tjeneste har Jesus draget dype og sterke grundlinjer for hver av os. Det vilkaar kommer vi ikke utenom, dersom vi vil dygtiggjøres til mesterens tjeneste, og dersom Gud skal kunne «ære» os, d. v. s. bruke os til at vi kan herliggjøre ham.

Og naar vi nu ser paa vor kjære Frelser, hvorledes dette ord blev en lydighetens lov for ham, *saa ser han igjen paa os* for at se, om hver enkelt av os vil følge ham i dette stykke. Han visste hvad det var han selv skulde miste, det var *livet*; han vet ogsaa nøie,

hvad det er du og jeg maa lægge paa lydighetens offeralter, han kalder det ogsaa for vort vedkommende: *Livet*.

Og det er saare betydningsfuldt at faa rigtig fat paa dette ved Helligaandens hjelp. For at der er det, der skal dø og dødes i dit og mit liv, det vet vi jo alle, det har Guds aand ofte lært os og mindet os om. Det er de *tre slemme S'er*: din synd, dit sind og dit selv; men det ord: «*Livet*» rummer jo meget mere, det er ikke bare det negative, natsiden av dit liv; men ogsaa det positive, livet selv i dets fylde, din hele personlighet, din ganske tilværelse, dig selv med alle dine evner, kræfter og gaver.

Det er denne dype hemmelighet *Jesus* lærte da han gav Gud som et lydighetens offer — ikke bare sit legemlige liv, men sin vilje, sit samfund med Faderen, sit sind og sin kraft, for at han kunde bli det store, fuldgyldige offer for os. Og det er den, *Paulus* lærte, naar han sier: «Nu lever ikke jeg mere; men Kristus lever i mig», Gal. 2, 20, eller indskriften i hans mindekirke i Rom: «Det at leve er mig Kristus», Fil. 1, 21, «og hvad der var mig en vinding, har jeg agtet for tap for Kristi skyld, ja, jeg agter det for skarn at være, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham». Fil. 3, 7—8. Alt, hvad der kunde gi ham position, ære og rang blandt mennesker regnet han for minus. Det er med andre ord et helt liv viet til Gud i lydighet, lidelse og tjeneste.

Og derfor blev ogsaa for *Paulus* selve døden et plus, en gevinst.

— — —

Men naar dette nu skal fuldbyrdes i dit og mit liv, gaar det sikkert ogsaa saadan for os, at vor sjæl blir «forførdet», likesom det skedde med *Jesus*.

Der er jo nok der kan forfærde os, naar Helligaandens ubestikkelige søkelys falder ind i vor sjæl og avdækker det skjulte, og naar vi skal frem og ha vort selvliv dømt i Guds helligheds lys, ak, da kommer de frem, de mange synders minde, og de mange skuffelser, ydmygelser og feiltrin. Hvor ofte plettet vi ikke hans hellige skikkelse, og vort selv for-dunklede hans herlighet. Og maaske har du ogsaa været inde i *dit livs Gethsemane*, og din sjæl bæver endnu ved at tænke paa hvordan forfærdelsen gjennem-rystet dig, eller du sitter maaske midt i det, og det var derfor, du reiste herover til Nyborg for at søke trøst og hjælp gennem Guds ord og bønnen og sangen og brødrenes vidnesbyrd.

Men da skal du vite *to trøstefulde ting*; ti det er Guds længsel og lyst at trøste. For det første: selv om du maa følge din Frelseres spor og lov ind i dette at der *er* et krav om noget der skal dø, ofres gennem lidelse og smerte, saa skal du dog ikke noget øieblik høre op med at følge *din Frelser*. Læg merke til det. *Du* skal aldrig noget øieblik komme til at gaa ene, — «ingen sti saa snæver, at du ikke kan finde hans hellige fotspor foran dig, intet mørke saa tæt, at ikke hans hellige skikkelse lyser foran dig,» — *han* gik ene, ene i Gethsemane, ene ind i Gudforlatthetens mørke, ene gennem døden paa Golgata; men du, du skal aldrig gaa ene. Skal du end vandre gennem lidelse og kval, skal du dog huske: det er i din Frelseres spor du gaar og i hans samfund. Se ret paa det!

Og det andet, der skal trøste dig, er dette: Se paa din Frelseres vei og lær derav, at det er «*Korsets vei til Herligheden*». Det gaar til døden, det er sandt, til død over alt det syndige, egensindige og selviske hos dig, til offerindvielse av

hele dit liv; men det er dog kun en vei til det rette, det evige, det herlige liv. Det gaar igjennem, Gud være pris! Der er utgange fra døden. Saadan gik det for Jesus, og saadan skal det ogsaa gaa for dig.

Ypperste prest, at lide med dig var altid lovsangens ypperste vei, kun ved at dø jeg modnes til høst; med dig at lide er salighets lyst.

Og det er noget, der ikke bare gjælder for evigheten, nei, det liv, det egentlige, det frigjorte, livet i Gud, i fuld avhængighet av ham, begynder at utfolde sig *allerede her*, saa snart du har bøiet dig ind under hvetekornets lov.

Og smaker du først dets sødme og kraft, faar du bestandig lyst til at eie mere derav, og jo mere du faar, desto mere opfyldes ordet: «*men dersom det dør, bærer det megen frugt*».

Armenien.

Sparsomt indløper efterretningerne fra «Blodets og taarernes land», men livstegn faar vi dog. Søster Hansine Marcher kom i sommer til Danmark fra Mezereh, og fra søstre Marie Jacobsen og Karen Marie Petersen, som begge arbeider i Mezereh (den første ved sykepleien, den anden i barnehjemmet Emmaus) er der til dansk K. M. A. kommet breve av 20. juni. Av deres breve ser vi, at de trods den store nød og elendighet og mange slags savn dog faar naade fra Herren til at være frimodige og til med glæde at tjene store og smaa dernede. De takker hjertelig for penger som netop var naadd frem, takker for forbøn, som staar bak kjærlighetsgaverne og sender hilsen med Matt. 25, 40. K. M. A. norske Arme-

nier-komité fortsetter sammen med den danske og svenske komité gjennom direktør Schuchardt at sende penger til Armenien saalenge vi hører, at barnehjemmet og arbeidet ellers dernede eksisterer.

Om vor kj re søster Bodil Bi rn vet vi, at hun ivaar fra Mezereh tok til Jerusalem hvor hun bes kte en tante som just var blit enke. Der fik søster Bodil nogen hvile samtidig som hun kunde faa være noget for sin tante. Paasken faldt i den tid hun var der og hun fortalte, at hun tilbragte disse dage paa de steder vi kjender fra Jesu lidelseshistorie. — Nu er der kommet underretning at søster Bodil atter er i Armenien i Harunje i den sydlige del, hvor hun atter prøver at hjelpe, hvor hun kan. Armeniervenner vil vistnok trofast bære søster Bodil, de danske søstre og arbeidet dernede frem for naadetronen. Hvor stor grund har vi ikke ogsaa til at prise Herren som har indtil nu opholdt søstrene og bruker dem til velsignelse.

Laura Zimmer.

Fra Tysfjordsarbeidet.

Det gaar ikke altid saa let at komme igang med et byggearbeide. Man kan planlægge og ordne. Enda kan der komme mangeslags uventede hindringer og forviklinger. Det fik vi merke ivaar, da vi skulde gaa til bygning av pleiehjemmet paa Fredly. De helt igjennem urolige tider med den stadige prisstigning paa alle ting gjorde det umulig for os paa forhaand at faa en tilforladelig oversigt over, hvad bygningen i færdig stand vilde komme paa. Ingen vilde indgi anbud paa grundmursarbeide, f r t len var gaat op av jorden, saa man kunde

faa kjendskap til grunden og dens beskaffenhet.

Det var idetheletat uhyre vanskelig at skaffe murere. Ogsaa med træmaterialer har det hat sine store vanskeligheter. Vi oplevet litt av dette at «vinden støtte mot» vor troesbygning. Men alt hvad der m ter os, har sin betydning. Saa ogsaa vanskeligheter. Aa, vi trænger saa vel at øves op til at tro Gud og være trygge ved den absolutte avh ngighet av ham. Og han har sagt: Dersom du kunde tro, skulde du se Guds herlighet. Han har ikke sviktet indtil idag. Han vil ikke svikte i de dage som kommer. — Han hjalp da ogsaa trofast gjennom de første forviklinger. Og 22. juni blev den dag da det første spadetak blev sat i jorden for at paabegynde arbeidet med opførelsen av vort tuberkulosehjem.

Først sat igang blev arbeidet drevet med kraft under en paalidelig og dygtig murers ledelse. Omkring mitten av august var grundmuren færdig. Og da arbeidet blev besigtiget av en kyndig mand, uttalte denne sig meget rosende om det i alle dele gode, tilfredsstillende arbeide som var utf rt og det paa saa rimelige vilkaar som man under de nuværende forhold kunde vente at opnaa.

Da grundmuren var færdig blev bygningens opførelse paabegyndt, og den paagaar nu. Tr materialsps rmaalet er vistnok ikke helt l st endnu; men det er dog vort haab at dette maa kunne ordnes, saa arbeidet vil kunne fortsættes uten stans. Vel har vi ikke paa langt-når de penger, vi trænger endda. Det bevilgede laan paa kr. 10 000 rækker nok ikke til. Men vi kjender os trygge for, at vore venner er med i bøn og da blir der en utvei. Ogsaa dennegang venter vi at «faa hjelp i rette tid». Slik staar da byggearbeidet for tiden.

Den i forrige nummer av bladet omtalte plan for vor nye arbeider i Tysfjorden, søster Mina Rosenlund, har ogsaa maattet omlægges noget. Hun kunde nemlig ikke bli løst fra sin post i Brumuddalen før 1. september. Den utdannelse hun skulde faa paa et tuberkulosehjem maa derfor utsættes til paa nytaaret. Nu er hun i Kristiania og har begyndt sit bibelstudium. — Søster Lise Aarrestad har tilbragt sin ferie i og i nærheten av Trondhjem og var glad, taknemmelig for den. Hun blev møtt med saa megen venlighet. For tiden er hun alene paa Fredly, mens søster Olivia tilbringer sin ferie hjemme i Grimstad. Søster Lise trenger særlig megen hjelp i forbøn for den tid, hun skal være alene, likesom vi gjerne vil samles i bøn om, at hviletiden maa bli rik og god for søster Olivia, at hun styrket paa legeme og sjæl maa dygtiggjøres til fortsatt virke. — Paa Fredly har livet gaat sin vante gang. At det er Herrens gjerning, og at Han vedkjender sig den oplever man gjennom de gladelige foreteelser: sjæle blir hjulpede frem til liv i Gud, til visshet om barnekaar og barneret. Ogsaa den glæde har vi at patienter kan forlate stationen enten helt helbredet eller i meget god bedring. Saa hænder det jo nok imellem at en patient ikke har utholdenhet nok til at klare kuren helt ut. Der kan være hjem og barn f. eks. som vækker en mors længsel, saa hun ikke kan staa den imot, hvad man ikke kan undres paa. Litt av hvert kan bli foretat paa stationen vor. I sommer har der været en patient, en kjæk liten pike, paa hvem først en finger blev amputert og senere en taa. Tuberkulosens følger. Hvor taknemmelige vi bør være, at Gud har villet bruke os til at skaffe nogen hjelp i nøden. Før Fredly kom der, maatte

de syke føres langveis til et sykehus. Det sier sig selv at det da kuu skedde i ytterste nød. Snart haaber vi at kunne hjelpe nogen flere. Tænk om vi fik opleve den store glæde at se at der blev sat en stopper for denne frygtelige sygdoms herjing.

Saa gaar vi videre i arbeidet under bøn — bøn ogsaa om at vi alle maa være tro og trofaste i den del av gjerningen, Gud har git os — hver enkelt — ar gjøre.

Gaver saavel til Fredly som til det nye pleiehjem mottas med tak av frk. Syvertsen, Pilestrædet 83.

Hjertelig hilsen til alle sakens venner.

K. M. A.'s lappekomité.

Elverumstevnet.

De kristelige vennestevner er visst kjendt av de fleste av «Kvartalshilsens» læsere. Jeg hadde den glæde at være med til det 5. stevne, det holdtes oppe i Elverum fra 15.—18. august. Det var i ordets bedste forstand en fest fra først til sidst, et velsignet møte som sent vil glemmes. Minderne om de hellige dage vil kaste glans over manges liv, det er jeg sikker paa. Gud var saa forunderlig nær. Det var som en forsmak paa himlen. Alt var harmoni og kjærlighet.

I straalende veir kom vi ved 5-tiden til Elverum. Allerede paa stationen møttes vi av den omtanke som den sjelden dygtige lokalkomité viste paa alle omraader; idet vogner var møtt frem for at bringe vort tøy til kontoret. Her blev vi anvist vore logier, fik vore adgangstegn og en sangbok med et utvalg av særlig vakre sanger og salmer.

Efter at ha nydt en kop kaffe gik vi til kirken, hvor vi ønskedes velkommen av sogneprest Wisløff med 2. Kor. 2, 14.

Dette saavel som alle de andre møter blev velsignede stunder for os. Guds ords dybe sandheter blev manende lagt os paa hjertet. Og ogsaa den fuldtonende sang fra den store skare — det var ca. 1000 mennesker i kirken — virket mægtig. Det var som een bøn, een tak, een jubel. Hvor velsignet er ikke Guds barns samfund! Og hvilken rigdom at faa være med. Vi var som en stor familie samlet om Gud som vort midtpunkt, alle kun opfyldt av den ene store tanke: at komme Gud nærmere. Særlig sterkt følte dette i det sidste stille alvorsmøte, da vi efter pastor Stabells korte men gripende tale over Johs. 15, 4 samledes til fælles nådver.

Om en kort tid vil der utkomme referat av de forskjellige talere i særtryk og sælges i «For Fattig og Riks» eksped., saa jeg vil ikke her gaa nærmere ind paa nogen av dem.

Alle gav de os noget — hver paa sin maate. Ordet satte vore hjerter og tanker i bevægelse, der blev liv, og Gud give det ogsaa maa bære frugt!

Stevnet var alle dage begunstiget av det varmeste sommerveir, saa vi nød Elverums vakre natur. Folket deroppe var enestaaende gjestfri og imøtekomende. Maatte stevnet bringe dem velsignelse! Det var ikke nok med at de aapnet sine hjem for os, men hver morgen blev der kokt 30 snes egg til stevnets deltagere, likesom der hver middag serveredes os rikelig med selters og landsøl og kaffe efter middagen. Vore maaltider indtok vi paa «Elvarheim», som var et hyggelig og prægtig sted, god mat, god betjening. Vi hadde vore faste pladse. Alle var elskverdige.

Vi bringer dem alle vor hjerteligste tak.

Magda Timme.

Brev fra mr. Robert Wilder.

London, mai 1916.

Kjære frk. Anker!

Det vil interessere Dem at høre om det kald, som jeg har faat fra Amerika, og som vil forklare aarsaken til at jeg forlater arbeidet herover. Kaldet kom gjennem dr. John R. Mott, der har tilskrevet mig følgende:

«Hensigten med min skrivelse idag, er at spørre, om De skulde være villig til at ta under overveielse at komme over til dette land for at overta stillingen som chef-sekretær ved den internationale komités religiøse arbeidsdepartement. —

I denne stilling vil De komme til at bære hoved-ansvaret for den retning, som det religiøse arbeide vil komme til at ta paa alle de steder i Nord-Amerika, hvor den internationale komité arbeider, heri indbefattet, ikke alene arbeidet i studenterforeninger, men ogsaa i alle foreninger i byerne og landdistrikterne, blandt jernbanepersonalet, foreninger inden hær og marine, i industrielle kredse og blandt de farvede etc. Vi har optat en ny arbeidsmetode, der kræver et departement, der overtar ledelsen av hele det religiøse liv og virksomhet herover. Det religiøse arbeidsdepartement vil saaledes komme til at øve en betydelig indflydelse paa aanden og retningen i det religiøse arbeide inden alle foreninger i de 21 stater, hvor det internationale departement har sine sekretærer. Vi kan love at skaffe Dem en stab av medhjelpere, tilstrækkelig stor til at sætte Dem istand til at realisere alle Deres planer. Jeg vet allerede nu om adskillige dertil skikkede mænd og blandt dem findes flere av de dygtigste kristelige arbeidere, som jeg kjender. — Efter min mening vil denne stilling give Dem en enestaaende anledning til at fremme kristenlivet, utdype aandslivet og vise hvordan spørsmålet angaaende det sociale problem kan løses for at stemme overens med Kristi aand. —

Endvidere vil De faa indflydelse paa utviklingen av missionsinteressen og faa anledning til at styrke det kristelige

arbeide ved at skaffe det en stab av dygtige mænd til at lede den læge virksomhet. Der er praktisk talt ingen grænser for de muligheter, denne stilling indebærer, idet den byder en rik anledning til grundig at indvirke paa og at lede alle de religiøse kræfter, som vil bli benyttet til at støtte det religiøse liv og den virksomhet, der utøves av de unge mænd i de Forenede Stater og Kanada, for ikke at tale om den indflydelse, som indirekte vil utøves paa saadant arbeide i andre lande. —

Saaledes som jeg ser det, vil dette sætte Dem istand til at utnytte Deres rike erfaring i aandelig arbeide og give et helt og fuldt uttrykk for deres dypeste livs-overbevisning. Derved at De vil faa en tilstrækkelig stab av medhjelpere, vil De bli fritat for alle administrative detaljer og ubehageligheter og vil frit kunne utøve indflydelse ved Deres personlighet i de viktigste grene av arbeidet.

De vil derved komme til at indta en enestaaende stilling, uten like i dette land. —

Vi ser ingen grænser for, hvor langt De kunde drive det, hvis De overtar denne leder-stilling nu. —

Det religiøse arbeidsdepartement vil saaledes bli et raadgivende, ansporende og ledende departement. Det vil give utsyn, planer, metoder, impulser, eksempler etc. til alle de andre. — De vil ikke være bundet av fortiden. — De vil frit kunne virke etter Deres egen inderste overbevisning paa en meget ansvarsfull arbeidsmark. De vil i første rekke bære ansvaret for, at arbeidet inden studenterforeningerne og paa de andre felter drives i den rette aand, og desuten vil studenter og professorer utgjøre de bedste arbeidere. Aldrig har arbeidsmarken blandt studenter og den høiere skoleungdom været saa moden for indhøstning. — — — Tiden er kommet til at organisere omfattende felttog, i hvilke vi vil komme til at bruke hundreder av landets viseste aandelige ledere. — Desuten vil De kunne bivaane forbundskonferencerne og derved vedlikeholde Deres verdensforbindelser og vedblive at gjøre gjældende den indflydelse, som De har i internationale kristelige arbeider. —

Jeg vil anta, at omtrent en tredjedel av Deres tid vil kræves ved hovedkvar-

teret i New-York, en tredjedel ved vigtige konferencer og møter og en tredjedel i hvile og studium». —

Dette meget vigtige kald føler min hustru og jeg os ledet til at motta. Det er ikke let at forlate arbeidet i Storbritannien, hvor vi har virket saa lykkelig i over 10 aar og at forlate Europa, hvor jeg i løpet av de sidste 13 aar har besøkt studenterforeninger i næsten alle lande, — men vi tror, at det er Gud, som fører os ind gjennom denne aapne dør i Nord-Amerika. —

Idet vi overtar dette nye arbeide, gjør vi sikker regning paa Deres hjelp i forbøn og ber Dem saa inderlig at forsette med at bede for arbeidet blandt fremmede studenter i Storbritannien og fra de forskjellige avdelinger av studenternes kristelige verdens-forbund paa Continentet, hvor arbeidet er blit saa smertelig berørt av den grusomme krig.

Deres ærbødige *Robert R. Wilder.*

*

Mr. Robert Wilder's navn er ogsaa kjendt i Norge. Han er en av lederne i verdens kristelige studenterbevægelse. Efter at ha virket som missionær i Indien har han i de senere aar været bosat i London, hvor han har arbeidet blandt studenterne. Den tid han har kunnet avse til ferie om sommeren har han tilbragt med sin familie paa sin eiendom ved Veldre. — Troende venner fra mange lande har i aarenes løp mottat gjestfrihet og glædet sig over samfundslivet i hans gjestfrie hjem. Den 30. august iaar reiste mr. Wilder med familie over til New York til sit nye virkefelt, som vi ser av ovenstaaende brev, han er blit kaldet til gjennom mr. Mott. Da mr. Wilder talte om sit fremtidige ansvarsfulde arbeide i sommer, la han paa vore hjerter at bede for ham. —

Maatte der være søstre i K. M. A. som Gud vilde lede til at bede for mr. Wilder's arbeide blandt unge mænd i Amerika.

M. A.

Da der er mange, som endnu staar til rest med kontingent bedes denne indbetalt snarest.

Utgit av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keyzers gt. 13, Kristiania.